

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-48)

Jun (1) / 2009

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....14
6. திருமாலை18

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 25)

இப்படியாக உள்ள பல வரிகள் மூலம் ஸர்வேச்வரன் நித்யமாக உள்ளான் என்பதிலும், அவனது திருமேனி நித்யமாக உள்ளது என்பதிலும் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. இதற்கான காரணம் பின்வருமாறு - அந்தத் திருமேனி அனைத்திற்கும் காரணமான ஸர்வேச்வரனுடையது, அவனது ஸ்வரூபத்தை விளக்கும் ஞானம் போன்ற தன்மைகளில் ஒன்றாக உள்ளது, தமஸ் என்று அழைக்கப்படும் ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாற்பட்டது, பிறப்பு போன்ற மாறுபாட்டிற்கு அப்பாற்பட்டது, அழியாதது, காலத்தின் பிடிக்கு அப்பாற்பட்டது, அவனை அண்டும் அடியார்கள் அவனைப் போன்றே அழகான திருமேனியை அடைகின்றனர். இப்படியாக அவனது திருமேனி குறித்த பலமான ப்ரமாணங்களும் காரணங்களும் உள்ளன. ஒரு சிலர் அவனுக்குத் திருமேனி கிடையாது என்று வாதாடலாம். இந்த வாதமானது - மற்றவர்கள் போன்று சாதாரணமான திருமேனி உடையவன் என்ற வாதத்தை மறுப்பதாகவே கொள்ளவேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள வரிகளில் அறியலாம்:

- மஹாபாரதம் சாந்தி பர்வம் (206-60) - ந பூத ஸந்த ஸம்ஸ்தானோ தேஹ: அஸ்ய பரமாத்மன: - அவனது உருவமானது நீர், பூமி முதலான பஞ்சபூதங்களால் ஆனது அல்ல.
- வராஹ புராணம் (75-44) - ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி: மாம்ஸ மேத: அஸ்தி ஸம்பவா - அவனது திருமேனி கொழுப்பு, சதை, எலும்பு முதலான சாதாரணப் பொருள்கள் இல்லை.
- ப்ரஹ்மசூத்திரத்தின் ஆசிரியரும், அதற்குப் பாஷ்யம் அருளிச்செய்தவர்களும் சூரியனுக்குள் இருக்கின்ற பரம்பொருளின் சரீரம் நித்யமானது என்றனர்.

- த்ரமிட பாஷ்யம் - ரூபம் வா அதீந்த்ரியம் அந்த:கரண ப்ரத்யக்ஷ நிர்தேசாத் - அவனது திருமேனி சாதாரணப் புலன்கள் கொண்டு அறிவதற்கு அப்பாற்பட்டது, அது ஞானம் என்ற கண் கொண்டு மட்டுமே காணத்தக்கது.
- அஞ்ஜஸைவ விஸ்வஸ்ருஜோ ரூபம் - இந்த உலகைப் படைத்தவனுடைய நித்யமான திருமேனி இப்படிப்பட்டது.

அவன் அவதாரங்கள் எடுக்கும்போது கூட, இந்த உலகில் உள்ள சரீரங்கள் போல அல்லாமல், தொடக்கமும் முடிவும் அற்றவனாகவே உள்ளான். அவன் பரமபதத்திலிருந்து ஒரு நாடக மேடைக்கு வந்து செல்லும் நடிகன் போன்றே அவதரித்துச் செல்கிறான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- மஹாபாரதம் மௌசல பர்வம் (5-34) - பூஜை: சதுர்பி: ஸமுபேதம் மம இதம் ரூபம் விசிஷ்டம் திவி ஸம்ஸ்திதம் ச பூமை கதம் பூஜயத அப்ரமேயம் - எனது இந்த நான்கு கரங்களுடன் கூடிய திவ்யமான ரூபம் பரமபதத்தில் உள்ளது, இத்தகைய எனது திருமேனியே இந்த உலகத்தில் அர்ச்சையாக உள்ளது. நான் அதில் எப்போதும் வாசம் செய்கிறேன்.
- இராமாயணம் பாலகாண்டம் (15-33) - ஸ்வர்கலோகம் ஆகச்ச கதஜ்வர: சிரம் ஸுரேந்த்ரகுப்தம் கததோஷ கில்பிஷம் - ஸர்வேச்வரனால் காப்பாற்றப்படுவதும், பாவங்களோ துன்பங்களோ அற்றதும், துயரம் என்ற ஜ்வரம் நீங்கப் பெற்றதும் ஆகிய உலகத்தை பெறுவாயாக.
- இராமாயணம் உத்தரகாண்டம் (110-12) - விவேச வைஷ்ணவம் தேஜ: ஸ சரீர: ஸஹானுக: - இராமன் தன்னுடைய திருமேனியுடனும், அடியார்களுடனும் தேஜோமயமான விஷ்ணுவின் உலகத்தில் புகுந்தான்.

43. தாதா

அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளதால் நான்முகன் உள்ளிட்ட அனைவரைக் காட்டிலும் மஹாவிஷ்ணு உயர்ந்தவன் என்பதை தாதா என்ற பதம் உணர்த்துகிறது. அநிருத்தன் வடிவம் எடுக்கும் பகவான், நான்முகனை அனைத்திற்கும் இருப்பிடமான ப்ரக்ருதியில் கருவாக விதைக்கிறான். இதுவே அசேதனமும் தோன்றுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது.

- கீதை (14-3) - மம யோநி: மஹத் ப்ரஹ்ம தஸ்மிந் கர்பம் ததாம்யஹம் - நான்முகன் எனப்படும் என்னுடைய ப்ரக்ருதியானது எனது கருப்பையாகவே உள்ளது, அந்தக் கருப்பையில் நான் அனைத்து உயிர்களையும் விதைக்கிறேன்.
- மௌள ஸம்ஹிதை - தாதா சேஷத்ரே கர்ம பீஜ பூதம் கர்ப்பம் ததாதி - அனைத்துக் கர்மங்களுக்கும் விதையாக ப்ரக்ருதியில் தாதா விதைக்கிறான்.
- மனுஸ்மருதி - அத ஏவ ஸஸர்ஜ ஆதௌ தாஸு வீர்யம் அபாஸ்ருஜத் - அவன் முதலில் தண்ணீரைப் படைத்தான், அதன் பின்னர் தனது வீர்யத்தைச் சேர்த்தான்.

44. விதாதா

அவன் கர்ப்பத்தை வளர்த்து, அதனை வெளிக்கொணர்வதால் விதாதா எனப்படுகிறான்.

- ஸ்வேதாச்வதர உபநிஷத் (6-18) - யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம் - தொடக்கத்தில் நான்முகனைப் படைத்தான்.
- மஹோபநிஷத் - அத புநரேவ நாராயண: ... தத்ர ப்ரஹ்மா சதுர்முகோ அஜாயத் - மீண்டும் நாராயணன் ... நான்முகன் பிறந்தான்.
- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - ஹிரண்ய கர்ப்பம் பச்யத் ஜாயமாநம் - நான்முகன் பிறந்து கொண்டு இருக்கும்போதே, நாராயணன் அவனைப் பார்த்தான்.
- புருஷஸூக்தம் - தஸ்மாத் விராட் அஜாயத் - அவனிலிருந்து விராட் என்னும் நான்முகன் தோன்றினான்.
- மனுஸ்மருதி (1-9) - தஸ்மிந் ஜ்ஜ்ஞே ஸ்வயம் ப்ரஹ்மா ஸர்வலோக பிதாமஹ: - அவனிலிருந்து உலகம் அனைத்திற்கும் பாட்டனான நான்முகன் தோன்றினான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 48)

அதிகரணம் - 6 - சமதமாத்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் உள்ள ப்ரஹ்மஞானிகளுக்கும் சமம் (மனதைச் சமநிலையில் வைத்தல் = tranquility), தமம் (புலன்களை மேயவிடாமல் இருத்தல் = self-restraint) போன்ற ஆத்ம குணங்கள் கைக்கொள்ளத்தக்கவையே ஆகும் என்று நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

3-4-27 சமதமாத்யுபேத: ஸ்யாத் ததாபி து தத்விதே: ததங்கதயா தேஷாம் அபி அவச்யாநுஷடே யத் வாத்

பொருள் - இல்லறத்தில் உள்ளவன் யஜ்ஞம் போன்றவற்றைச் செய்ய வேண்டியவன் என்றாலும் சமம், தமம் போன்ற குணங்களுடன் கூடியவனாக இருத்தல் வேண்டும். அந்த குணங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ள காரணத்தினால், ப்ரஹ்மவாத்யை கைகூடும் பொருட்டு, அதன் அங்கமாக அந்தக் குணங்களைக் கைக்கொள்வது அவசியமாகிறது.

விஷயம் - சமம், தமம் முதான ஆத்ம குணங்கள் இல்லறத்தில் உள்ளவர்களுக்கு அவசியம் கைக்கொள்ளத்தக்கவையா இல்லையா என்ற சந்தேகம் தோன்றுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - அவசியம் அல்ல. ஏன்? கர்மங்கள் அனைத்தும் உள் இந்த்ரியங்களாலும், வெளி இந்த்ரியங்களாலும் மட்டுமே நடைபெறுகிறது. ஆனால் சமம், தமம் போன்றவை புலன்களின் ஒடுக்கம் என்பதால் கர்மங்களுக்கு முரண்பட்டவையாக உள்ளன. ஆகவே புலன்களின் அடக்கமாக உள்ள சமம், தமம் போன்றவை இல்லறத்தில் உள்ளவர்களால் கைக்கொள்ளத்தகாதவை என்றே ஆகிறது.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான கருத்தாகும். இல்லறத்தில் உள்ளவர்கள் கர்மங்களை புலன்களின் மூலம் இயற்றி வந்த போதிலும், ப்ரஹ்மவித்யையுடன் கூடியவர்கள் இது போன்ற சமம், தமம் ஆகியவற்றுடன் கூடியவர்களாகவே இருத்தல் வேண்டும். ஏன்? தத் அங்கதயா தத்விதே: - இவை ப்ரஹ்ம வித்யையின் அங்கமாக ஓதப்படுவதால் ஆகும். இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-4-23) - தஸ்மாத் ஏவம்வித் சாந்தோ தாந்த: உபரத: திதிஷு: ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் - இப்படியாக சாஸ்த்ரங்கள் மூலம் ஞானம் பெற்றவன் உள் இந்த்ரியமான மனதை அடக்கியவனாக, வெளி இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தியவனாக, காம்ய கர்மங்களை இயற்றாமல், பொறுமை உள்ளவனாக, அமைதியானவனாக, தன்னுடைய ஜீவனில் பரமாத்மாவைக் காண்பவனாக - என்று கூறியது. இதன் மூலம் சமம், தமம் போன்ற குணங்கள் ப்ரஹ்மவித்யையின் அங்கம் என்றாகிறது. சமம், தமம் போன்ற குணங்கள் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தவல்லவை என்பதால் அவை த்யானம் கைகூடுவதற்கு அவசியம் என்றே ஆகின்றன. வித்யை கைகூடுவதற்கும் இவை அவசியம் என்பதால், இவை பின்பற்றத்தக்கவை என்றே ஆகின்றன.

கர்மங்களுக்கும், சமம் - தமம் போன்றவைகளுக்கும் முரண்பாடு உள்ளது என்ற வாதம் பொருத்தம் அற்றதே ஆகும். ஏன்? இவை இரண்டுவிதமான குறிக்கோள்களை உடையவை ஆகும். சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களை இயற்றுவதே கர்ண இந்த்ரியங்களின் பணியாகிறது. சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படாதவற்றையும், சாஸ்த்ரங்களில் விலக்கப்பட்ட கர்மங்களையும், ப்ரயோஜனம் இல்லாதவற்றையும் செய்யாமல் இருப்பதே சமம், தமம் போன்றவை ஆகின்றன. மேலும் கர்மங்களை இயற்றியபடி உள்ளவனுக்கு அவனது பூர்வ ஜன்ம வாசனை காரணமாக சமம், தமம் போன்றவைகள் கைகூடாமல் போய்விடலாம் என்ற கருத்துக்கும் இடம் இல்லை - காரணம், இப்படிப்பட்ட கர்மங்கள் (விதிக்கப்பட்ட கர்மங்கள்) பகவத் ஆராதனமாகவே கொள்ளப்படுவதால், அவற்றை இயற்றுவது கண்ட ஸர்வேச்வரன் மகிழ்ந்து, அவனது கடாசுஷம் காரணமாகவே பூர்வ ஜன்ம வாசனைகள் அழிந்து விடுகின்றன. எனவே இல்லறத்தில் உள்ள ஒருவன், யஜ்ஞம் போன்ற கர்மங்களை இயற்றுவதுடன், சமம் மற்றும் தமம் முதலான ஆத்ம குணங்களையும் கைக்கொள்ளவேண்டும் என்றாகிறது.

சமதமாத்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 48)

ஆசார்யனிடம் பொருள்களைக் கேட்டு அறிதல்

மூலம் - தன் நிஷ்டைக்கு அநுரூபமாகத் தெளியவேண்டும் அர்த்தங்களில் தனக்குத் தெளியாத நிலங்களை நான் க்ருதக்ருத்யனென்று அநாதரித்திராதே அநுபவபூர்த்தி யுண்டாம்போது தெளிவும் ப்ரேமமும் வேண்டுகையாலும்,

தத்பாத பக்தி ஞானாப்யாம் பலமந்யத் கதாசந
ந யாசேத் விஷ்ணும் யாசநாந்நச்யதி த்ருவம்

என்கிறபடியே ஞானபக்திகளை அபேக்ஷித்தால் குற்றமில்லாமையாலும், தனக்கு சேஷி விஷயத்திலே சித்தரஞ்ஜனம் பிறக்கக்காக்க, "பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து" என்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய பரமைகாந்திகள் பக்கலிலே,

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா
உபதேக்ஷயந்தி ஞானம் ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்சிந:

என்கிற கட்டளையிலே தெளியக்கேட்டு,

மந்தோப்யமந்ததாமேதி ஸம்ஸர்கேண விபச்சித:
பங்கச்சித: பலஸ்யேவ நிதர்ஷேணாவிலம் மய:

என்கிறபடியே பரிசுத்தஞானனாய்.

விளக்கம் - தான் என்ன செய்யவேண்டுமோ (ப்ரபத்தி) அதனைச் செய்தாகிவிட்டது என்று எண்ணியபடி ஒருவன் இருந்துவிடக் கூடாது. அந்த நிலையில் தான் அறியாதவற்றைக் கற்பதில் ஆர்வம் இருக்கவேண்டும். அந்த நிலையில்

எம்பெருமானுடன் சேர்ந்து மகிழ்வுடன் இருந்தபோதிலும், ஞானமும் ப்ரேமையும் மிகவும் அவசியமாகும். தத்பாத பக்தி ஞானாப்யாம் பலமந்யத் கதாசந ந யாசேத் விஷ்ணும் யாசநாந்ந்ச்யதி த்ருவம் - ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் ஒருவன் பக்தி மற்றும் ஞானம் ஆகிய இரண்டை மட்டுமே கேட்கவேண்டும்; இவற்றைத் தவிர வேறு பலன்களைக் கேட்பவன் கெட்டுப் போவது உறுதி - என்ற ச்லோகத்திற்கு ஏற்ப ஞானம் மற்றும் ப்ரேமையை எம்பெருமானிடம் கேட்பதால் எந்தக் குற்றமும் இல்லை. தன்னுடைய எஜமானனாகிய எம்பெருமானைக் குறித்து மயக்கம் அற்ற ஞானம் அடையும் பொருட்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பீதகவாடைப்பிரானார் பிரம குருவாகி வந்து - என்று கூறுவது போன்றுள்ள ஆசார்யனிடம் கேட்டுத் தெளியவேண்டும். அவர்களிடமிருந்து கீதை (4-34) - தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா உபதேச்யந்தி ஞானம் ஞாநிநஸ் தத்வதர்சிந: - உனது ஆசார்யனைப் பணிந்து, உனது சந்தேகங்களை அவரது திருவடிகளில் வைத்து, அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்வாயாக; அதன் பின்னர் ஆத்மாவைக் குறித்து அவரிடம் கேட்டு அறிவாயாக; உனது சந்தேகங்களை அவர் தெளிய வைப்பார் - என்னும் ச்லோகத்தின் அடிப்படையில் ஞானம் பெறவேண்டும். இதனால் தூய்மையான ஞானம் பெறுவான். இதனை காளிதாஸனின் மாளவிகாக்நிமித்ரம் - மந்தோப்யமந்ததாமேதி ஸம்ஸர்கேண விபச்சித: பங்கச்சித: பலஸ்யேவ நிதர்ஷேணாவிலம் மய: - நீரின் கலக்கத்தை நீக்கும் தேத்தாங்கொட்டையைத் தேய்ப்பதன் மூலம் கலக்கமாக உள்ள நீர் தெளிவது போன்று, அறிஞனின் சேர்க்கையால் மூடனும் ஞானம் அடைவான் - என்பதில் காண்க.

பரமைகாந்திகளைப் பின்பற்றுதல்

மூலம் -

யஸ்யாநுபவ பர்யந்தா புத்திஸ்தத்தவே ப்ரதிஷ்டிதா
தத்த்ருஷ்டி கோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை:

என்கிறபடியே இவ்வர்த்தங்களில் நிஷ்டையுடையவர்களுடனே நெருங்கி வர்த்தித்து, அவர்கள் அநுஷ்டானங்களில், யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே என்கிற ப்ரகாரத்திலே தன் வர்ண ஆச்ரம ஜாதி குணாதிகளுக்கு அநுரூபமான கர்த்தவ்யாம்சத்தை நிஷ்கரித்து அநுஷ்டித்து, இவ்வநுஷ்டாநாதிகளையுடையோமென்னும் பாவநை யடியாக வரும் ஸ்வோத்கர்ஷ பரநிகர்ஷ அநுஸந்தாநங்களாகிற படுகுழிகளைத் தப்பும்படி தான் முன்னடி பார்த்து நடக்கவும்,

விளக்கம் - ஸாத்வத ஸம்ஹிதை - யஸ்யாநுபவ பர்யந்தா புத்திஸ்தத்தவே ப்ரதிஷ்டிதா தத்த்ருஷ்டி கோசரா: ஸர்வே முச்யந்தே ஸர்வகில்பிஷை: - பகவத் அனுபவத்தை எல்லையாகக் கொண்ட தத்வ ஞானத்தை உடைய ஒருவனது கடாசுஷத்திற்கு இலக்காக உள்ளவர்கள், அனைத்து பாவங்களும் நீங்கப்பெறுவர் - என்றது காண்க. ஆகவே ப்ரபந்நன் ஒருவன், தத்வ ஞானம் உள்ளவர்களுடன் நெருக்கமாக வாழ்தல் வேண்டும். கீதை (2-46) - யாவாநர்த்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே - பலருக்கும் பயன்படும் ஏரியில் இருந்து அவரவர் தேவைக்கேற்ப எடுப்பது போன்று - என்ற ச்லோகத்தின்படி, தனது வர்ணாச்ரம தர்மங்களுக்கு எது தேவை என்பதை அறிந்து அதன்படி செயல்களைச் செய்தபடி இருத்தல் வேண்டும். மேலும் இந்தப் பாதையில் மிகவும் எச்சரிக்கையுடன் நடத்தல் வேண்டும். காரணம், தான் அனைத்தையும் கடைபிடிப்பதால் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்றும், மற்றவர்கள் தாழ்ந்தவர்கள் என்றும் எண்ணம் உருவாகலாம். இதனால் படுகுழியில் விழக்கூடும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 4)

மூலம் - ஒன்பது ப்ரகரணமாய், ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமாயிருக்குமென்னவுமாம்;
அந்த பக்ஷத்திலும் ப்ரதமப்ரகரணம் பூர்வவத்.

விளக்கம் - அடுத்து, ஒன்பது ப்ரகரணங்களாய்ப் பிரிந்து, ஒன்பது பொருள்களைக் கூறுகின்றன என்றும் கூறுவர். இவ்விதம் பிரித்தால், முதல் ப்ரகரணம் மேலே உள்ளது போன்று ஆகும்.

மூலம் - மேல் "ப்ரபத்திக்கு" என்று தொடங்கி "பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்" என்னுமளவும், பூர்வப்ரகரணோக்தோபாய சேஷமாயகையால் உபாயப்ரகரணம், "ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கு" என்று தொடங்கி "ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்" என்னுமளவும் உபாயாந்தர தோஷப்ரகரணம். இப்ரகரணத்தில் ப்ரபத்த்யுபாய வைலக்ஷணயகதநம் ப்ராஸங்கிகம். "இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது" என்று தொடங்கி "இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்" என்னுமளவும் ஸித்தோபாய நிஷ்டருடைய வைபவ ப்ரகரணம். "இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்" என்று தொடங்கி "உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்" என்னுமளவும் ப்ரபந்ந திநசர்யா ப்ரகரணம். "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது" என்று தொடங்கி, "சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே" என்னுமளவும், ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம். "சிஷ்யனென்பது" என்று தொடங்கி "உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" என்னுமளவும் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம். "ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்" என்று தொடங்கி "நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது" என்னுமளவும் பகவந் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம். "ஸ்வதந்த்ரணை" என்று தொடங்கி, மேலடங்க சரமப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம். இவ்விரண்டு கர்மத்தையும் பற்றவிறே "பேறுதருவிக்குமாள் தன் பெருமை", "திருமகள் தன்" என்கிற தனியன்க ளிரண்டுமவதரித்தது. ஆகையாலே இரண்டு ப்ரகாரமுநுஸந்திக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் - "ப்ரபத்திக்கு" என்று தொடங்கி, "பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்" என்னும் சூர்ணை முடிய உள்ளவை - கடந்த ப்ரகரணத்தில் கூறப்பட்ட உபாய ப்ரகரணம் ஆகும். "ப்ராபகாந்தரபரித்யாகத்துக்கு" என்று தொடங்கி, "ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்" என்பது வரை உள்ள சூர்ணைகள் - பக்தி போன்ற மற்ற உபாயங்கள் பற்றிக் கூறுவதால் இவை உபாயாந்தர தோஷ ப்ரகரணம் ஆகும். இங்கு ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைக் கூறுதல் காண்க. "இவன் அவனைப் பெற நினைக்கும்போது" என்று தொடங்கி, " இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்" என்ற சூர்ணை முடிய உள்ளவை - எம்பெருமானைப் பற்றி நிற்கின்ற நிஷ்டனைக் கூறுவதால் இவை ஸித்தோபாய நிஷ்டருடைய வைபவ ப்ரகரணம் ஆகும். "இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்" என்று தொடங்கி, " உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்" என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் - ப்ரபத்தி மார்க்கத்தில் நிலை நிற்கும் அதிகாரி ஒவ்வொரு நாளும் தவறாமல் நடந்து கொள்ள வேண்டிய நெறிகளைக் கூறுகின்ற ப்ரபந்த தினசர்யா ப்ரகரணம் ஆகும். "தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது" என்பது தொடங்கி, "சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே" என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் - ஆசார்யனின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்ற ஸதாசார்ய லக்ஷண ப்ரகரணம் ஆகும். "சிஷ்யனென்பது" என்று தொடங்கி, "உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்" என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் - சிஷ்யனின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்ற ஸத்சிஷ்ய லக்ஷண ப்ரகரணம் ஆகும். "ஸ்வதோஷாநுஸந்தானம்" என்று தொடங்கி, " நிவர்த்தகஜ்ஞாநம் அபயஹேது" என்பது முடிய உள்ள சூர்ணைகள் - ஸர்வேச்வரன் எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி கருணை கொள்வதை விளக்கும் பகவத் நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம் ஆகும். "ஸ்வதந்த்ரணை" என்று தொடங்கி அதன் பிறகு உள்ள அனைத்தும், ஆசார்யனே பேறு என்பதையும், அவரே பேற்றை அடையும் வழி என்பதையும் விளக்கும் சரம ப்ராப்ய ப்ராபக ப்ரகரணம் ஆகும். இப்படியாக ஆறு மற்றும் ஒன்பது வகையாகப் பிரிகின்ற காரணத்தினாலேயே "பேறுதருவிக்குமாள் தன் பெருமை" மற்றும் "திருமகள் தன்" என்ற இரண்டு தனியன்களும் ஏற்பட்டன. எனவே இரண்டு வகையில் பிரித்தாலும் எந்தத் தோஷமும் இல்லை.

மூலம் - இப்ப்ரபந்தந்தான் தீர்க்கசரணாகதியான திருவாய்மொழி போலே த்வய விவரணமாயிருக்கும். எங்ஙனையென்னில், திருவாய்மொழியில் முதல் மூன்று பத்தாலே உத்தரகண்டார்த்தத்தையும், மேல் மூன்று பத்தாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் நாலு பத்தாலும் அவ்வுபாயோபயோகியான குணங்களையும், ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிகபந்தத்தையும், தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே, ததநுரூபார்த்தங்களைச் சொல்லித் தலைக்கட்டினாப்போலே, இதிலும்

ப்ரதமத்திலே புருஷகாரத்தையும், அநந்தரமுபாயத்தையும், அநந்தரம் ஏத்துபாயாதிகாரி நிஷ்டையையும் சொல்லுகையாலே பூர்வகண்டார்த்தத்தையும்; அவ்வதிகாரி நிஷ்டை சொல்லுகிறவளவில், உபேயாதிகாரா பேசுஷிதங்களைச் சொல்லுகிற இதுக்குள்ளே உத்தரகண்டார்த்தத்தையுஞ் சொல்லி, மேல் ப்ரபந்த சேஷத்தாலும் ததுபதேஷ்டாவான ஆசார்யனளவில் இவனுக்குண்டாக வேண்டும் ப்ரதிபத்தயநுவர்த்தநப்ரகாரங்களையும், இவனுக்கு மஹாவிச்வாஸ ஹேதுவான பகவந் நிர்ஹேதுக க்ருபா ப்ரபாவத்தையும், வாக்ய த்வயோக்தோபயோபேய சரமாவதியையுஞ் சொல்லித் தலைக்கட்டுகையாலே ஒன்பதர்த்த ப்ரதிபாதகமான பசுஷத்திலும் பூர்வ வாக்யத்தில் க்ரியாபதோக்தமான ஸ்வீகார உபாயாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாயல்ல திராமையாலும், திநசர்யையும் அப்பதத்தில் சொல்லப்படுகிறவதிகாரிக்கே யுள்ளதாகையாலும், ஸதாசார்ய லக்ஷணம் த்வயோபதேஷ்டாவானவாசார்யன்படி சொல்லுகிறதாகையாலும் த்வய விவரணமாக நிர்வஹிக்கக் குறையில்லை.

விளக்கம் - தீர்க்க சரணாகதியான திருவாய்மொழி போன்று இந்த நூலும் த்வய மந்த்ரத்தின் விளக்கமாகவே உள்ளது. எப்படி? திருவாய்மொழியின் முதல் மூன்று பத்துக்களால் த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாம் வாக்கிய பொருள்; அடுத்து மூன்று பத்துக்களால் த்வய மந்த்ரத்தின் முதல் வரியின் பொருள்; அடுத்து உள்ள நான்கு பத்துக்களால் அப்படிப்பட்ட உபாயத்திற்கு வேண்டிய குணங்கள், ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் தொடர்புடைய பெண்கள் ஆகியவற்றில் தனக்கு நசையற்ற நிலை, ஸர்வேச்வரனுடன் தனக்கு இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள உறவுமுறை, இவற்றைத் தான் வேண்டியபடியே அவனிடம் பெற்ற நிலை ஆகிய பலவற்றையும் கூறி, இப்படியாக த்வயத்தின் ஆழ்பொருளை அருளிச்செய்கிறார். இதே போன்று இங்கும், முதலில் புருஷகாரம், தொடர்ந்து உபாயம், தொடர்ந்து உபாய அதிகாரியின் நிலை ஆகியவை கூறப்பட்டதால் த்வயத்தின் முதல் வாக்கியத்தின் பொருள் கூறப்பட்டது; அதிகாரியின் நிலையைக் கூறும்போது, உபேயத்தைப் பெற என்ன தகுதி இருக்கவேண்டும் என்பதைக் கூறும்போது, இரண்டாவது வரியின் பொருள் உரைக்கப்படுகிறது. அடுத்து உள்ள மூன்று ப்ரகரணங்கள் மூலம் த்வயத்தை உபதேசம் செய்த ஆசார்யன் குறித்து இந்த அதிகாரிக்கு உண்டாக வேண்டிய எண்ணங்கள், ஒழுக்குமுறைகள், மஹாவிச்வாசம் உண்டாவதற்கு எம்பெருமான் இவனிடம் காண்பித்த காரணம் இல்லாத கடாசுஷம் என்பதன் பெருமை, இரண்டு வரிகள் மூலம் கூறப்பட்ட உபாய உபேயங்களின் எல்லை நிலம் பற்றிய கருத்து ஆகியவற்றைக் கூறி முடிக்கிறார். இதனால் இவை த்வய மந்த்ரத்தின் விளக்கம் என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான குறையும் இல்லை.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 13)

மூலம் - ஆக இவ்வைந்து அர்த்தமுமே திருவாய்மொழியாலே ப்ரதிபாதிக்கிறது; அல்லாதவை ஆறுஷங்கிகலித்தமாய் வந்ததித்தனை; எங்ஙனையென்னில் - பரதத்வம் ஸ்ரீமந் நாராயணனென்றும், அநந்யார்ஹ சேஷத்வமே ஸ்வரூபமென்றும், குணாநுபவ ஜநித ப்ரீதிகாரித கைங்கர்யமே புருஷார்த்தமென்றும், அஹங்கார மமகாரங்கள் தத்விரோதியென்றும், தந்நிவ்ருத்திக்கும் கைங்கர்ய ஸித்திக்கும் ஸர்வஸுலபனான ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளே உபாயமென்றும், ஜிதேந்த்ரியத்வம் தொடக்கமாக கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உபாய பலமென்றும் சொல்லிநின்றது.

விளக்கம் - ஆக இந்த அர்த்த பஞ்சகத்தையே திருவாய்மொழியில் காணலாம். இவற்றின் இடையில் மேலும் பல கருத்துக்களும் வந்தன, எப்படி? பரம்பொருள் என்பவன் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்றும், வேறு ஒன்றில்லாத சேஷத்வமே ஸ்வரூபம் என்றும், ஸர்வேச்வரனின் குணங்களை அனுபவிப்பதன் மூலம் ஏற்படும் ப்ரேமையாலே செய்யப்படும் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்றும், அஹங்காரம் மற்றும் மமகாரம் இதன் விரோதி என்றும், விரோதிகள் நீங்குவதற்கும் கைங்கர்யம் கிட்டுவதற்கும் அடைவதற்குச் சுலபமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளே உபாயம் என்றும், இந்த்ரியங்கள் வசப்படுதல் தொடக்கமாக கைங்கர்யம் வரை உள்ள பலவும் அந்த உபாயத்தின் பலன் என்றும் கூறப்பட்டது.

மூலம் - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா: முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந: என்று ஸகலவேத தாத்பர்யம் இவ்வர்த்தபஞ்சகமென்னுமிடத்தைப் பெரியவங்கிபுரத்துநம்பி திருவாய்மொழிக்கு வாக்யார்த்தமாக அருளிச் செய்தார்.

விளக்கம் - ஹாரித ஸம்ஹிதை - ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துச்ச ப்ரத்யகாத்மந: ப்ராப்த்யுபாயம் பலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச வதந்தி ஸகலா வேதாஸ் ஸேதிஹாஸ புராணகா: முநயஸ்ச மஹாத்மாநோ வேதவேதார்த்த வேதிந: - அடையத் தகுந்த பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைகின்ற ஆத்மாவின் ஸ்வரூபம், அடைவதற்கான உபாயம், அடைவதற்கான பலன், அடைவதைத் தடுக்கும் விரோதி என்னும் இவற்றை இதிஹாசம் மற்றும் புராணங்களுடன் கூடிய அனைத்து வேதங்களின் பொருளை அறிந்தவர்களாகிய முனிவர்கள் இதனையே கூறுகின்றனர் என்றது. ஆக அனைத்து வேதங்களும் கூறுவது இந்த அர்த்தபஞ்சகமே என்றும், இவையே திருவாய்மொழியின் பொருளாக உள்ளன என்றும் பெரியவங்கிபுரத்துநம்பி அருளிச் செய்தார்.

முதல் ச்ரிய:பதி ஸம்பூர்ணம்

இரண்டாம் ச்ரிய:பதி

குறிப்பு - கடந்த அவதாரிகையில் எம்பெருமான், ஜீவன், உபாயம், விரோதி மற்றும் பலன் ஆகிய அர்த்தபஞ்சகத்தையும், திருமந்திரத்தையும் திருவாய்மொழி கூறுவதாக அருளிச் செய்தார். இந்த அவதாரிகையில், திருவாய்மொழி த்வய மந்திரத்தைக் கூறுகிறது என்பதை அருளிச் செய்கிறார்.

மூலம் - ஸ்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன் "மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே ஐந்மபரம்பரைகளிலே தோள் மாறித் திரிகிற இவரை இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையும் விஸதமமாக அறியவல்லராம்படி முதலடியிலே நிர்ஹேதுகமாக விசேஷகடாசுஷம் பண்ணியருளினான்.

விளக்கம் - மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாய், அனைத்துவிதமான விருப்பங்களும் பூர்ணமாக நிறைவேறும்படி இருப்பவனாக, அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களையும் கொண்டவனாய் இருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் - திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து - என்னும்படி, தொடர்சியாக வரும் பல பிறவிகளில் மாறிமாறித் தோன்றுகின்ற ஆழ்வாரை, அர்த்தபஞ்சகம் என்பதை அறிய வல்லராகும்படி முதலடியில், இவரிடமிருந்து எதனையும் எதிர்பாராமல், விசேஷமாகக் கடாசுஷம் செய்தான்.

மூலம் - நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி ப்ரபந்தத்தாலே த்வய விவரணம் பண்ணுகிறார்; இதில் முதலிட்டு மூன்று பத்தாலே உத்தரார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்று பத்தாலே பூர்வார்த்தத்தை விவரிக்கிறார்; மேலிட்டு மூன்று பத்தாலே உபாயோப யோகியான குணங்களையும் ஆத்மாத்மீயங்களில் தமக்கு நசையற்றபடியையும், அவனோடு தமக்குண்டான நிருபாதிக ஸம்பந்தத்தையும் அருளிச் செய்தார்; மேலிற்பத்தாலே தாம் ப்ரார்த்தித்தபடியே பெற்றபடியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி மூலம் நம்மாழ்வார் த்வயத்தின் பொருளை விவரிக்கிறார். இதில் முதல் இரண்டு பத்தின் மூலம் த்வய மந்திரத்தின் இரண்டாவது வரிக்கான பொருளை விவரிக்கிறார். அடுத்து உள்ள மூன்று பத்துக்களால், முதல் வரியின் பொருளை விவரிக்கிறார். அதற்கும் அடுத்த மூன்று பத்துக்களால், உபாயத்திற்கு ஏற்ற குணங்கள், ஆத்மா மற்றும் ஆத்மாவுடன் தொடர்புடைய பொருள்கள் மீது பற்றில்லாத தன்மை, எம்பெருமானுடன் தனக்கு இயற்கையாகவே உள்ள தொடர்பு ஆகியவற்றை அருளிச் செய்கிறார். பத்தாம் பத்தின் மூலம், தான் வேண்டியவற்றை அடைந்ததாகக் கூறி, நிறைவு செய்கிறார்.

மூலம் - இதில் முதற்பத்தாலே - “உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் - அயர்வறுமமரர்களதி பதியவனவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே” என்று ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனாய், ஸூரிபோக்யனானவன் திருவடிகளில் கைங்கர்யமே புருஷார்த்த மென்று நிர்ணயித்து, உக்தமான அர்த்தத்துக்கும் வசுஷ்யமானமான அர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்று நிர்தோஷமான ச்ருதியே ப்ரமாணம் என்றும், ஏவம்விதனாவன் ஆரென்ன, “வண்புகழ்நாரணன்” என்றும், “திருவுடையடிகள்” என்றும், “செல்வநாரணன்” என்றும் விசேஷித்து “தொழுதெழென் மனனே” என்று உபக்ரமித்து, “அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே” என்று த்ரிவித கரணங்களாலும் அடிமை செய்து தலைக்கட்டுகையாலே பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று அறுதியிட்டார்.

விளக்கம் - முதல் பத்தால், (1-1-1) - உயர்வறவுயர்நலமுடையவன் அயர்வறுமமரர்களதி பதியவனவன் துயரறு சுடரடி தொழுதெழென் மனனே - என்று அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களையும் உடையவனாகவும், நித்யசூரிகளுக்கு இனிமையாக உள்ளவனாகவும் இருக்கின்ற எம்பெருமானின் திருவடிகளில் கைங்கர்யம் செய்தலே புருஷார்த்தம் என்று நிர்ணயித்தார். இதுவரை

கூரியவற்றுக்கும், இனிக் கூற உள்ளதற்கும் ப்ரமாணம் எது என்றால் (1-1-7) - உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள் - என்று தோஷங்கள் இல்லாத வேதங்களே ப்ரமாணம் என்றார். இத்தகைய தன்மைகளை உடையவன் யார் என்றால் (1-2-10) - வண்புகழ் நாரணன் - என்றும், (1-3-8) - திருவுடையடிகள் - என்றும், (1-10-8) - செல்வநாரணன் - என்றும் சிறப்பாகக் கூறினார். (1-3-10) - தொழுதெழென் மனனே - என்று தொடங்கி, (1-3-10) - அயர்ப்பிலனலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவனமர்ந்தே - என்று மூன்று கரணங்களால் (வாக்கு, மனம், உடல்) கைங்கர்யம் செய்வது - என்று முடித்தார். இதன் மூலம், பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம் என்று உறுதியாகக் கூறினார்.

மூலம் - இரண்டாம் பத்தால் இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையுள் கழித்து, ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய், இக்கைங்கர்யத்துக்கு தேசிகரான அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ என்று தாமும் ப்ரார்த்தித்து, “நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர்” என்று பிறர்க்கும் உபதேசிக்கையாலே, “இவர்க்கு பரமபதத்திலே நோக்காயிருந்தது” என்று ஈச்வரன் பரமபதத்தைக் கொடுக்கப்புக, “எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம்” என்று எனக்கு அதிலொரு நிர்பந்தமில்லை; “தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” என்று உனக்கேயாயிருக் குமிருப்பே எனக்கு வேண்டுவதென்று இப்புருஷார்த்தத்தை ஓடவைத்தார்.

விளக்கம் - இரண்டாம் பத்து மூலம் இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விரோதியான உலகத் தொடர்வை நீக்கி, (2-3-10) - ஒளிக்கொண்ட சோதிமயமாய் - என்று இக்கைங்கர்யத்துக்கு ஏற்றவர்களான (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ - என்று கூறுவதால், தானும் அதனையே வேண்டினார். (2-8-4) - நலமந்தமில்லதோர் நாடு புகுவீர் - என்று மற்றவர்களுக்கு இதனையே உபதேசிப்பதால், “இவருக்குப் பரமபதமே குறிக்கோளாக உள்ளது”, என்று எண்ணிய ஈச்வரன், பரமபதத்தை அளிப்பதற்கு முன்வந்தான். ஆனால் ஆழ்வார், (2-9-1) - எம்மா வீட்டுத் திறமும் செப்பம் - என்று கூறி, “எனக்கு பரமபதம் மீது ஆசையில்லை, (2-9-4) - தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே - என்று, உனக்கே இருக்கின்ற வாழ்க்கையே எனக்கு வேண்டியது”, என்று புருஷார்த்தத்தை நிர்ணயித்தார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 37)

22. பேசிற்றே பேசல் அல்லால் பெருமை ஒன்று உணரல் ஆகாது
ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால் அறியல் ஆவானும் அல்லன்
மாசு அற்றார் மனத்து உளானை வணங்கி நாம் இருப்பது அல்லால்
பேசத்தான் ஆவது உண்டோ பேதை நெஞ்சே நீ சொல்லாய்.

பொருள் - அறிவற்ற எனது மனமே! ஸ்ரீரங்கநாதனைப் பற்றி வேதங்கள் போன்றவை என்ன உரைத்தனவோ, அவை அல்லாமல் வேறு புதியதாக அவனைப் பற்றி நாம் ஏதும் கூற இயலாது. அவனைத் தவிர மற்ற உபாயங்களை நாடுதல் என்னும் குற்றம் இல்லாதவர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்கு அவன் அறிய இயலாதவனாகவே உள்ளான். ஆகவே, குற்றங்கள் ஏதும் இல்லாதவர்களின் மனதி எப்போதும் வாஸம் செய்யும் அவனை நாம் அனுபவித்தபடி இருக்கலாமே தவிர, அவனது பெருமைகளைக் கூறவும் இயலுமோ? நீயே சொல்லுவாயாக.

அவதாரிகை - நினைக்கவொண்ணாதாகில் வாய்விட்டுப் பேசினாலோ என்ன, மந: பூர்வோ வாசுத்தர: அன்றோ? மநஸ்ஸாலே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத விஷயத்தைப் பாசுரமிட்டு முடிக்கப்போமோ, போசலாமென்கிற அறிவுகெட்ட நெஞ்சே! சொல்லாய் என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதனை நெஞ்சத்தால் அளவிட்டுக் கூற இயலாது என்றார். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வாரின் மனம் அவரிடம், "எண்ண இயலாவிட்டால் என்ன? நீவிர் உமது வாயால் அவனைப் புகழ்ந்து கூறலாமே", என்றது. இதற்கு ஆழ்வார், "தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (7-5-3) - மந: பூர்வோ வாசுத்தர: - முதலில் மனம், பின்னர் வாக்கு - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, மனதால் எண்ணுவதே வாக்காக மாறுகிறது. இப்படி உள்ளபோது, மனதால் ஆராய இயலாத ஒன்றை எவ்விதம் வாக்கால் கூற இயலும்? அப்படிப் பேச இயலும் என்று எண்ணும் எனது அறிவுகெட்ட மனமே! நீயே கூறுவாயாக", என்றார்.

வ்யாக்யானம் - உக்தி ப்ராக்ருத விஷயங்களைப் பேசுகிறதில்லையோ என்ன; அவை பரிச்சிந்நமாகையாலே; இது அபரிச்சிந்நமாகையாலே பேசுவொண்ணாது. ஆனால் ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி என்கிற விஷயத்தைக் கைவாங்கியிருக்குமத்தனையோ என்னில். (பேசிற்றே பேசல்லால்) - முன்பு வேதங்களும் வைதிக புருஷர்களும் பேசிப்போந்தவை தன்னையே சொன்னோமாமித்தனைபோக்கி இவ்விஷயத்துக்கு ஸத்ருசமாக ஒரு பாசுரமிட்டுப் பேசித் தலைக்கட்டவொண்ணாது. பேசிப்போந்தவைதான் எங்ஙனே என்னில், நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ, "நீலமுண்டமின்னன்னமேனி", அதஸீபுஷ்பஸங்காசம், ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே, ருக்மாபம், "கட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளியொவ்வாது" இத்யாதி. இந்த ப்ராக்ருத பதார்த்தங்கள் அப்ராக்ருத வஸ்துவுக்கு விஸத்ருசமிறே. இதுதன்னைக் கொண்டிழிவானென் என்னில், அதீந்த்ரிய விஷயத்தில் இழியும்போது ஒரு நிதர்சநத்தைக் கொண்டு இழிய வேண்டுகையாலே சொன்னவித்தனையொழிய உள்ளபடி சொல்லிற்றாய்த் தலைக்கட்ட வொண்ணாது. வேதங்கள் பேசினபடியே பேசுமத்தனையல்லது நம்மால் பாசுரமிட்டுப் பேசிமுடியாது. அவை பேசினபடியென்னென்னில், அப்ராப்ய என்று பேசனவித்தனை. அப்படியே "பேசுவொண்ணாது" என்று பேசுமத்தனை என்றாகவுமாம். அதுக்கு அடியென்னென்னில் - (பெருமை ஒன்று உணரலாகாது) - இன்னது போலேயென்று ஸத்ருசத்ருஷ்டாந்தமுண்டாதல், ஏவம்பூதமென்று பரிச்சேதித்தல் செய்யவொண்ணாது, இதரவிஷயங்களில் வந்தால் உபமாநத்தளவும் உபமேயம் வரமாட்டாது; இவ்விஷயத்திலே உபமேயத்தளவும் உபமாநம் வரமாட்டாது. ஸ்வரூபமென்ன, குணங்களென்ன, விக்ரஹமென்ன, விபூதியென்ன, இவற்றில் ஒன்றையும் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாது என்கை.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம், "வாய் மூலம் இந்த உலக விஷயங்களைப் பற்றிப் பேசுவதில்லையா, அது போன்று இந்த வஸ்துவைப் பற்றியும் பேசலாமே", என்று வினவ, ஆழ்வார், "உலகவிஷயங்களை எல்லையுடன் கூடியவை என்பதால் அவற்றைப் பற்றிப் பேசலாம், ஆனால் இது அப்படி அல்ல, ஆகவே இதனைப் பற்றிப் பேச இயலாது", என்றார். "ஆனால் விஷ்ணுதர்மம் - ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி - ஸ்ரீஹரியை எந்த நாக்கு துதிக்கிறதோ அதுவே நாக்கு - என்றது, நீங்கள் கூறுவதைப் பார்த்தால் இந்த வஸ்துவைப் பற்றிப் பேசாமலேயே இருப்பது முறையே", என்றனர். (பேசிற்றே பேசல்லால்) - முன்னர் வேதங்களும், அந்த வேதங்களை மட்டுமே ப்ரமாணமாக ஒப்புக் கொள்கிறவர்களும் இந்த வஸ்துவைப் பற்றி என்ன கூறினார்களோ அவற்றை நாம் மீண்டும் உரைப்பது மட்டுமே நாம் செய்யக்கூடியது, அதனை விடுத்து இந்த வஸ்துவைப் பற்றி நாம் புதிதாக ஏதும் கூற இயலாது. வேதங்களைப் ப்ரமாணமாகக் கொண்ட வைதிகர்கள் எவ்விதம் பேசினர்? தைத்திரீய

நாராயணவல்லீ - நீலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ - நீலமேகத்தின் நடுவில் உள்ள மின்னல் போன்று உள்ளது, திருவிருத்தம் (29) - நீலமுண்டமின்னன்னமேனி, மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் - அதஸீபுஷ்பஸங்காசம் - காயாம்பூ போன்ற நிறம் கொண்டவன், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (1-6-6) - ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே - பொன்றிறமான அந்தப் புருஷன் சூரியன் நடுவில் காணப்படுகிறான், மநுஸ்மருதி - ருக்மாபம் - உருக்கிய தங்கம் போன்ற நிறம், திருவாய்மொழி (3-1-2) - கட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனியொளியொவ்வாது - என்று பலவாறு கூறினர். ஆனால் இவர்கள் கூறும் வஸ்து இந்த உலகில் காணப்படாத பொருளாயிற்றே, இவர்கள் கூறும் உபமானங்கள் அனைத்தும் உலகில் உள்ள பொருள்களாக உள்ளனவே, இத்தனை உயர்ந்த வஸ்துவைத் தாழ்ந்த பொருள்களுடன் ஒப்பிடலாமோ என்ற கேள்வி எழலாம். கண் போன்ற புலன்களுக்குப் புலப்படாத விஷயங்களைப் பற்றிக் கூறும்போது, அந்த விஷயங்களை உணர்த்த கண்களால் காண இயன்றவற்றைக் கூறி மட்டுமே விளக்க இயலும் என்பதாக இப்படிக்கூறினார்கள் அல்லாமல், இதன் மூலம் அந்த வஸ்துவைக் கூறி முடித்துவிடலாம் என்ற கருத்தில் அல்ல. வேதங்கள் இந்த வஸ்துவைப் பற்றி என்ன கூறினவோ அவற்றை நாம் மீண்டும் உரைப்பது மட்டுமே நாம் செய்யக்கூடியது, அதனை விடுத்து இந்த வஸ்துவைப் பற்றி நாம் புதிதாக ஏதும் கூற இயலாது. அப்படி வேதங்கள் என்ன கூறின? தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ - அப்ராப்ய - அவனை அறிய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றன. ஆக நாமும், “இந்த வஸ்துவைப் பற்றி ஏதும் பேச முடியாது” என்று மட்டும் அதனைப் பற்றிப் பேசலாமே தவிர, வேறு எதனையும் கூற இயலாது. இதற்குக் காரணம் என்ன? (பெருமை ஒன்று உணரலாகாது) - “இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்ட பொருள் போன்று உள்ளதாகும்”, என்று உதாரணம் மூலம் காண்பிக்க இயலாது; “இந்த வஸ்து இப்படிப்பட்டது” என்று கூற இயலாது; மற்ற விஷயங்களில் உபமானம் அளவிற்கு உபமேயம் வராது, இந்த விஷயத்தில் உபமேயம் அளவிற்கு உபமானம் வராது (இதன் பொருள் - ஒருவனை “சிங்கம் போன்ற வீரன்” என்று கூறும்போது, உண்மையில் சிங்கத்தின் வீரத்திற்கு ஒப்பான வீரம் நூறு சதவீதம் இருக்காது; இவன் விஷயத்தில் “மேகம் போன்ற நிறம்” என்றால், மேகத்தின் நிறம் இவன் அளவிற்கு இல்லை என்று கொள்ளவேண்டும்). இவனுடைய ஸ்வரூபம், குணங்கள், திருமேனி, செல்வம் போன்ற எதனையும் அளவிட்டுக் கூற இயலாது என்றார்.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் இவ்வஸ்து ஒருவர்க்கும் அறியவொண்ணாதோ என்னில் (ஆசுற்றார் தங்கட்கல்லாலறியலாவானுமல்லன்) - ஆசு குற்றம், மாசு குற்றம். இனி அத்தை விஷய விபாகம் பண்ணிக்கொள்ளுமித்தனை. அதாகிறது - உபாய விஷயமாக வரும் குற்றம்; அதாகிறது - பாரதந்தர்யத்துக்குச் சேராதவை.

அஹங்கார கர்ப்பமான அசேதந க்ரியா லாபங்களை ஸாதநமாக நினைத்திருக்கை. இதரோபாயங்கள் பலப்ரதமாமிடத்தில் அவனுடைய அநுக்ரஹம் பார்த்திருக்கவேணும்; தான் உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தராபேசைஷ இல்லை; இதரோபாயங்களைவிட்டுத் தன்னையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கல்லது தன்னை உள்ளபடி அறியலாயிருப்பா னொருவனல்லன்.

விளக்கம் - இப்படிக் கூறினால், இவனைப் பற்றி யாரும் அறிய இயலாதோ என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (ஆசு அற்றார் தங்கட்கு அல்லால் அறியல்ல ஆவானும் அல்லன்) - ஆசு என்றாலும், அடுத்த வரியில் உள்ள மாசு என்றாலும் "குற்றம்" என்று பொருள். ஆனால் இரண்டு வரிகளில் உள்ள இவற்றை இருவேறு பொருள் உள்ளதாகக் கொள்ளவேண்டும், அதாவது இருவேறு குற்றங்கள் எனக் கொள்ள வேண்டும். ஆசு என்றால், உபாய விஷயமான குற்றம். இதன் கருத்து - சேதனன் எம்பெருமானுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டவன்; இப்படி இருக்கும்போது, தான் எம்பெருமானுக்கு அடிமை என்பதை மறந்து, அசேதனமான தனது செயல்களே தனக்கு உபாயமாக உள்ளன என்று எண்ணுதல் ஆகும். மற்ற உபாயங்கள் ஒரு பலனை அளிப்பதற்காக எம்பெருமானின் தயவை எதிர்பார்க்கவேண்டும், ஆனால் எம்பெருமான் தானே உபாயமாக உள்ளபோது எதனையும் எதிர்பார்ப்பதில்லை. மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தையும் தள்ளி, இவன் மட்டுமே உபாயம் என்று இருப்பவர்கள் அல்லாமல், மற்ற யாராலும் இவனை உள்ளது உள்ளபடி அறிய இயலாதபடி இருப்பவன்.

வ்யாக்யானம் - (மாசற்றார்) - இதுவுமொரு மாநஸதோஷமாயிற்று; அதாகிறது - ப்ராப்யாபாஸங்களிலே ப்ராப்யபுத்தியைப் பண்ணியிருக்கை. அவன் தன்னையே பற்றி ஐச்வர்யாதிகளை லபித்துப் போகாநிற்பர்கள். அங்ஙனன்றியே அவன் தன்னையே பெற வேணுமென்றிருக்கை - மாசறுகையாவது. (மனத்துளானை) - இப்படி எல்லாவற்றையும் விட்டு, ஸம்ஸார நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஒரு தேசவிசேஷத்திலே நித்யானுபவம் பண்ண வேணுமென்று தன்பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமவர்களுடைய நெஞ்சிலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனை; இவர்கள் நெஞ்சுக்குப் புறம்பு, காட்டுதீயோபாதியாகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. ஜலசரபதார்த்தங்கள் ஜலத்தையொழிய தரிக்கமாட்டாதாப்போலே இவர்கள் நெஞ்சொழிந்தவிடத்தில் தரிக்கமாட்டானாய்த்து. திருப்பதிகளிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதும் ஒரு சுத்த ஸ்வபாவனானவனுடைய ஹ்ருதயத்தைக் கணிசித்திறே. "என்னிலாத முன்னெலாம்" என்னக்கடவதிறே. (வணங்கி நாம் இருப்பதல்லால்) - ஆச்ரிதர் நெஞ்சை விட்டுப் போகாதவனானபின்பு, அவன் பக்கலிலே ஸர்வபரந்யாஸம் பண்ணின நாம், அவனை அனுபவித்து தரிக்குமதொழிய வேறொரு

க்ருத்யமுண்டோ என்கிறார். வணக்கமென்று ஸர்வப்ராகாராநுபவத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

விளக்கம் - (மாசு அற்றார்) - மாசு என்பதும் மனதில் உள்ள தோஷம் ஆயிற்று. அதாவது, அடையத்தகாதவற்றை பாவங்களின் காரணமாக அடையத்தக்கவை என்று எண்ணுதல். இதுவே இங்கு குற்றம் எனப்பட்டது. அவனை உபாயமாகப் பற்றி அவன் மூலம் பெறும் செல்வம் ஆகியவற்றைப் பெரிதும் எண்ணாமல், அவன் மூலமாக அவனையே பெற வேண்டும் என்று எண்ணுபவர்கள். இந்த எண்ணமே மாசநுகை என்றார். (மனத்துளானை) - இவ்விதம் மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் கைவிட்டு, ஸம்ஸார மண்டலத்தைக் கடந்து சென்று, பரமபதத்தில் உள்ள ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் அனுபவித்தபடி இருக்கவேண்டும் என்று ஒரு சிலர் எண்ணக்கூடும்; இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களது எண்ணம் ஈடேற, தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள தங்களிடம் எதுவும் இல்லை என்று கைவிரித்து, அவனிடமே அனைத்துப் பொறுப்புகளையும் ஒப்படைத்து இருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களின் உள்ளத்தில் எப்போதும் வாழ்பவன். இவர்களது உள்ளத்தை விட்டு மற்ற இடங்களில் வாழ்வது என்பது, ஸர்வேச்வரனுக்குக் காட்டுத்தீ போன்று பொறுக்க இயலாத துன்பமாகவே உள்ளது. நீரில் வாழும் உயிர்கள் நீரை விட்டுப் பிரிந்தால் எப்படி வாழ இயலாமல் உள்ளனவோ அது போன்று, இவர்களது உள்ளத்தை விட்டுப் பிரிய நேர்ந்தால், தாங்க இயலாதவன். இப்படிப்பட்ட தூய்மையானவன் ஒருவனது உள்ளத்தில் வாழவேண்டும் என்ற ஆசை காரணமாக அல்லவோ இவன் பல திவ்யதேசங்களில் உள்ளான்? திருச்சந்தவிருத்தம் (65) - என்னிலாத முன்னெலாம் - என்றது காண்க. (வணங்கி நாம் இருப்பது அல்லால்) - தனது அடியார்களின் உள்ளத்தை விட்டுச் சிறிதும் அகலாமல் அவன் உள்ள பின்னர், அவனிடம் நமது பொறுப்புகள் அனைத்தையும் வைத்த நாம், அவனை அனுபவித்து வாழ்வதைக் காட்டிலும் செய்யவேண்டியது வேறு என்ன என்கிறார். வணக்கம் என்பது மனம், சொல், செயல் ஆகிய மூன்றாலும் எக்காலத்தில், எந்த இடத்திலும் செய்யப்படும் அனுபவங்களைக் குறிக்கும்.

வ்யாக்யானம் - (பேசத்தானாவதுண்டோ) - அவன் பெருமையை அனுஸந்தித்தால் பாசுரமிட்டுப் பேசலாயிருந்ததோ? (பேதை நெஞ்சே) - க்ஷுத்ரவிஷயங்களைப் பேசிப் போந்த வாஸனையாலே இவ்விஷயத்தையும் உன் மதிகேட்டாலே பேசலாமென்றி ருக்கிறாயிறே. (நீ சொல்லாய்) - என் வார்த்தையொழிய இவ்விஷய ஸ்வபாவமிருந்தபடியாலே பரிச்சேதித்துப் பேசலாயிருந்ததோ சாபலம் பண்ணுகிற நீதான் சொல்லிக்காண் என்கிறார்.

விளக்கம் - (பேசத்தான் ஆவதுண்டோ) - அவனுடைய பெருமைகளை எண்ணிப் பார்த்தால், அதற்கு ஒரு பாசரம் இடும்படியாகவோ உள்ளது? (பேதை நெஞ்சே) - மற்ற விஷயங்களை இத்தனை காலமாக நீ பேசிப் பழகியதால், இவனைப் பற்றியும் எளிதாகப் பேசிவிடமால் என்று அறிவு தடுமாறினாய் போலும். (நீ சொல்லாய்) - எனது சொற்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும்; இவனது பெருமைகளைக் காணும்போது, அளவிட்டுக் கூறலாம்படி உள்ளதோ என்ற ஆசை கொண்ட நீயே, "கூற இயலாது", என்று கூறுவாயாக.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்